

LA VANGUARDIA

PRESIDENT-EDITOR

JAVIER GODÓ,
COMTE DE GODÓ

DIRECTOR

Jordi Juan

DIRECTORS ADJUNTS

Lola García
Miquel Molina
Enric Juliana
Àlex Rodríguez
Enric Sierra

SUBDIRECTORS

Manel Pérez
Isabel García Pagan
Llàtzer Moix
Lluís Uría
Joel Albarrán

CDO (ESTRATÈGIA DIGITAL)

Jordi Marquès
Javier Martínez

Adjunt al Director: Pedro Madueño — Redactors en cap: Ramon Aymerich (Internacional), Josep M. Calvet (Política), Marga Soler (Opinió), Susana Quadrado (Societat), Ramon Suñé (Viure), Albert Domènech (Gent), Sílvia Colomé (Cultura), Sergio Vila-Sanjuán (Cultura)s, Joan Josep Pallàs (Esports), Elisenda Vallejo (Economia), Celeste López (Redacció Madrid), Mariàngel Alcázar (Casa Reial), Ignacio Orovio (A Fons), Fèlix Badia (Fidelització), David Dusster (Magazine), Núria García Arenas (Disseny), Pau F. Rodríguez (Xarxes Socials i CMO), Álvaro Mazariegos (SEO) i Jordi Canyissà (Operacions) — Defensor del lector: Suso Pérez — Consellers de Direcció: Lluís Foix i Josep Maria Sòria

Cop fatal a la temporada turística

Es rebrots de la Covid-19 a Espanya, i especialment a Catalunya, en plena temporada estiuenca poden enfonsar definitivament aquest any el primer sector econòmic del país, que és el turístic. Salvar el turisme era clau per reduir l'impacte de la pandèmia en el retrocés del producte interior brut (PIB) i en l'ocupació. A hores d'ara queda poc per fer, ja que amb prou feines hi ha temps per reaccionar.

La deficient gestió sanitària per combatre el repunt de les infeccions de la Covid-19, així com la falta de responsabilitat en alguns sectors de la població, ha provocat que Espanya –i Catalunya molt especialment– sigui un dels territoris europeus on més proporció de casos es registren per nombre d'habitants.

Per salvar la temporada turística s'hauria d'haver reaccionat amb una política de comunicació ràpida i eficient davant l'opinió pública internacional per contrarestar l'impacte negatiu dels rebrots de la Covid-19 en la imatge del país. Però això, inexplicablement, tampoc no s'ha fet: ni a Catalunya ni a Espanya. La falta de reacció de les autoritats públiques davant la pandèmia està agreujant els seus efectes sanitaris i econòmics.

L'any passat van visitar Espanya 84 milions de turistes. El valor econòmic directe i indirecte que va generar el turisme va ser superior als 160.000 milions d'euros, que suposa el 18% del PIB, i va donar feina a més de tres milions de persones. Enguany no s'arribarà ni de lluny a aquestes xifres. El desastre turístic pot ser colossal. Exigirà un important desemborsament d'ajuts públics per sostenir les empreses del sector i aconseguir que, amb sort, puguin remuntar l'any vinent. El teixit productiu i les infraestructures del sector s'han de mantenir a la superfície per evitar danys majors. La pròrroga dels ERTA a partir del 30 de setembre, als que estan acollits més d'un milió de treballadors, bàsicament del sector turístic, s'ha

de prolongar inevitablement fins a final d'any o fins a la Setmana Santa pròxima, que és quan poden començar a millorar les coses. No és estrany que la UE hagi previst que el 25% dels seus ajuts (35.000 milions d'euros) siguin per al sector turístic.

França ha aconsellat els seus ciutadans que no visitin Catalunya, on el turisme francès és precisament el majoritari, per “la degradació de la situació sanitària”. Bèlgica prohibeix viatjar a Lleida i Osca i també recomana no visitar Catalunya. Noruega exigeix una quarantena de deu dies per als viatgers procedents d'Espanya mentre que el Regne Unit l'ha establert en 14 dies. Són decisions molt negatives per a la imatge del país i el seu impacte s'estén com una taca d'oli al conjunt de l'opinió pública mundial i als milions de turistes potencials que encara hagués pogut rebre Espanya. Les decisions de França i el Regne Unit són especialment perjudicials, ja que juntament amb Alemanya són els principals emissors de turisme cap al nostre país. El Regne Unit, en concret, n'és el principal emissor. El 2019 van visitar el país més de divuit milions de britànics, que hi van gastar 17.986 milions d'euros.

La negociació de la ministra d'Exteriors espanyola, Arancha González Laya, amb el seu homòleg del Regne Unit per intentar salvar com a mínim el turisme britànic a les Balears i les Canàries és una mesura d'emergència. Però no n'hi ha prou. El Govern central, la Generalitat, així com la resta de les comunitats autònomes i el sector turístic en el seu conjunt haurien d'articular immediatament una campanya per comunicar a l'opinió pública internacional que a Espanya els brots de la Covid-19 es mantenen sota control, que s'adopten les mesures de prevenció necessàries i que és una destinació segura per a les vacances dins del risc general que hi ha a tot el món, amb el qual cal conviure fins que no hi hagi una vacuna. Per la seva importància per a l'economia i l'ocupació cal intentar salvar el que es pugui de la temporada turística.

Les decisions de França, el Regne Unit i Bèlgica fan malbé la imatge d'Espanya com a destinació segura

TV3, un futur amb més ombres que llums

Des del seu naixement el 1983, TV3 ha exercit un paper essencial en la promoció i difusió de la llengua i la cultura catalanes, i en el seu ús potencial com a eina al servei del poder polític. En la seva ja llarga trajectòria, l'emissora pública catalana s'ha consolidat, però viu moments difícils amb un incert futur.

TV3 té una audiència cada vegada més envellida, l'espectador ha canviat d'hàbits i només els informatius marquen la diferència. Com que el seu pressupost es gestiona a través de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals juntament amb el de Catalunya Ràdio, resulta impossible saber què li costa a cada català la seva televisió pública. Amb el Govern tripartit hi va haver un contracte programa que Artur Mas no va renovar malgrat que tothom considerava que era el millor instrument pressupostari, així que ara TV3 no té autonomia i ha de negociar cada any de zero amb el govern de torn. L'any passat la CCMA va rebre 230 milions d'euros a què cal afegir els ingressos per publicitat, que després decideix com reparteix, sempre sota la tutela del Parlament.

La crisi del coronavirus ha tingut un impacte directe en la caiguda de la publicitat, que ha baixat gairebé un 50%, pel que la cadena ha hagut de tornar a trucar a la porta del Govern per intentar quadrar el pressupost. La CCMA té un portal on explica on i com gasta els diners, però no els contractes en si mateixos. Això resulta especialment important quan la majoria dels programes

de més èxit estan realitzats per productores externes, algunes de les quals fins i tot gestionen les corresponsalies. El 29% de les hores programades per TV3 són produïdes per empreses externes, algunes dirigides per professionals que han tingut o continuen tenint vincles amb la cadena.

Tampoc no ajuda a quadrar els nombres de TV3 i de la resta de canals de la CCMA una plantilla inamovible i envellida de gairebé 2.400 treballadors que l'any passat va costar 172 milions d'euros. Una plantilla similar a la d'Atresmedia i de Mediaset, que produeixen per a tot Espanya. Aprimar aquestes xifres podria convertir-se en una qüestió traumàtica, però el cert és que el pagament de les nòmines suposa el 50% del pressupost de la CCMA.

TV3 presumeix des de fa mesos de ser la cadena líder a Catalunya. Una veritat a mitges perquè la suma de la resta de canals supera amb escreix la quota de pantalla de l'emissora catalana. És a dir, hi ha més catalans que consumeixen televisions espanyoles.

Sobre el seu futur planeja també el conflicte polític entre JxCat i ERC, que fa que l'equip de govern de la CCMA faci dos anys que té el mandat esgotat. Fa vuit mesos es va canviar la llei per reformar la cúpula, però ni així. L'intent fracassat de la presidenta en funcions, Núria Llorach, de fer fora el director de Catalunya Ràdio, Saül Gordillo, ha estat l'últim enfrontament entre nacionalistes i republicans, coneixedors de la importància de controlar els mitjans públics a les portes d'unes eleccions.

La caiguda d'ingressos, rejuvenir la plantilla i la lluita pel control polític, desafiaments de la cadena

El millor regal de la meua vida

Joaquín Luna

Ahir va ser el meu sant i ho vaig celebrar. Està el mon per guardar el caviar per a les ocasions i el xampany francès a la nevera! Si aquest dissabte nit fins i tot vaig celebrar a Badalona l'ascens de L'Hospitalet a Segona B (com si puja el Terrassa)!

Vostè em convida aquest agost a un homenatge a Carmen Polo i allà em té, donant-ho tot.

Avui podria deixar anar “ara ja em puc morir” després de llegir *La Terrassa* de Joan de Sagarra en la qual comentava que Juan Marsé volia convidar-me a una copa, llegia les meves columnes i fins i tot el distreien.

Doncs d'això res perquè soc mandrós i aquests no són dies per pompes! I sense vídua de negre...

Els amics creuen que és una llàstima que no hagi arribat a conèixer a un home al qual tant admirava des de mig segle enrere. Per la seva fidelitat a Catalunya i el compromís amb l'escriptura, tan valuós en aquests temps de farsants.

Opino el contrari: un està més ben

Faci com jo i doni's un homenatge: no són dies per guardar el xampany per a una ocasió

preparat per encaixar insults –o ets faixador o fi estilista, em ric del Gran Price en vista de les hosties que cauen a les xarxes, encara que ni hi soc ni se m'hi espera– que per rebre aplaudiments.

Disgustar les nòvies, Sergio Ramos o els enemics és senzill. El complicat és agradar persones a qui admires perquè t'entra el dubte de si les defraudes i acabes obligat a nedar contra corrent, acció fatigant fins i tot a Calafell davant el sanatori o al carrer Legalitat, escenari d'un crim, el de Carmen Broto, dona amb caràcter, bon fons i això que anomenaven vida alegre encara que vist el seu final ho fos menys.

Si hagués sabut que Juan Marsé esperava alguna cosa, m'hauria tapat al *burladero* i li hauria deixat anar: “Surti vostè a escriure-les que per a alguna cosa és el *maestro* de les lletres i el mariscal dels contes sobre la mili”. Hauriem acabat malament i en lloc d'unes copes m'hauria dit que soc la millor ploma de Barcelona després del gran Escamillo.

Ja ho diu una íntima: com us agraden als periodistes certes pràctiques orals! Alguna cosa hi ha però un dia és un dia –i el meu dia és avui, torni vostè demà– i més ara, quan hi ha poc a celebrar i tot sembla una immensa pèrdua.

Jo no dic que entre deu milions d'euros i el meravellós obsequi dels Juanitos –com un oncle estimat que em portava a Sarrià de nen– preferí el segon, però la fibra me l'han tocada i molt.

Un *pijoaparte* agrait.